

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 85 0 P 012620 19 Rev
Banjaluka, 04.09.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Darka Osmića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužilaca Z.M., sina B. iz D., nastanjen u S. i Z.M.1, sina B. iz D., zastupani po punomoćniku M.M., advokatu iz S. i zamjeniku punomoćnika A.I., advokatu u kancelariji punomoćnika, protiv tuženih Grada D. (pravni sljednik opštine D.), zastupan po zastupniku po zakonu Pravobranilaštvu Republike Srpske - sjedište zamjenika Doboj i Udruženja izbjeglih i raseljenih lica S. D., zastupano po zakonskom zastupniku M.B., radi uspostave prijašnjeg stanja, predaje u posjed ili naknade štete, odlučujući o reviziji tuženog Grada D. protiv presude Okružnog suda u Doboju broj 85 0 P 012620 19 Gž 2 od 28.03.2019. godine, na sjednici održanoj dana 04.09.2019. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se usvaja, obje nižestepene presude se preinačavaju u pobijanom usvajajućem dijelu odluke o glavnoj stvari i troškovima postupka u odnosu na tuženog Grad D., tako što se u odnosu na ovog tuženog tužbeni zahtjev tužilaca odbija u cjelosti.

Obavezuju se tužioci da tuženom Grad D. na ime troškova cijelog postupka plate iznos od 16.250,00 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Doboju, broj: 85 0 P 012620 18 P 3 od 19.10.2018. godine (stavom I. izreke) obavezani su tuženi Grad D. (dalje: prvotuženi) i Udruženje izbjeglih i raseljenih lica S. D. (dalje: drugotuženi) da uspostave prijašnje stanje na parcelama označenim kao k.č. br. 845/10 i k.č.br. 845/13 u zk. ul. br. 3641 k.o. D., koje odgovaraju k.č.br. 4919 upisana u p.l. br. 1844 k.o. D., tako što će solidarno izgraditi stambeni objekat na nekretnini označenoj kao k.č. br.845/10 i predati isti tužiocima u posjed i slobodno raspolaganje, kao i nekretninu označenu kao k.č. br. 845/13 sve u zk. ul. br. 3641 k.o. D., koji objekat će biti od čvrstog materijala, podrum, prizemlje i potkrovlje ukupne površine od 150 m², koji će u naravi predstavljati petorosoban stan + kuhinja + soba u potkrovlju i podrum od čvrstog materijala potpuno završen, osposobljen za stanovanje sa svim elementima stambene jedinice, struja, voda, fasada i slično, sve prednje u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, a ukoliko prednje ne izvrše u naznačenom roku obavezuju se tuženi da tužiocima solidarno isplate iznos od 143.412,48 KM, po osnovu naknade štete zbog bespravno srušenog stambenog objekta u vlasništvu tužilaca, izgrađenom na nepokretnosti označenoj sa k.č. br. 845/10 i k.č.br.845/13 u zk.ul.br. 3641 k.o. D., koje odgovaraju nepokretnosti označenoj sa k.č.br. 4919 upisanoj u p.l.br. 1844 k.o. D. i nemogućnosti vraćanja u prijašnje stanje, uz zakonom utvrđenu zateznu kamatu počev od 01.05.2005. godine pa do isplate, kao i da im solidarno naknade

troškove parničnog postupka u iznosu od 14.607,64 KM, sve u roku od 30 dana od pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Stavom II izreke prvostepene presude odlučeno je da se eventualni tužbeni zahtjev tužilaca smatra povučenim.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Doboju broj 85 0 P 012620 19 Gž 2 od 28.03.2019. godine žalbe tužilaca i tuženog Grada D. su odbijene i potvrđena presuda Osnovnog suda u Doboju broj 5 0 P 012620 18 P 3 od 19.10.2018. godine.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tuženi Grad D. iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači i tužbeni zahtjev u odnosu na ovog tuženog odbije.

U odgovoru na reviziju tužioci predlažu da se revizija odbije.

Revizija je osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužilaca da se tuženi solidarno obavežu da im izgrade stambeni objekat na nekretnini označenoj kao k.č. br.845/10 i isti predaju u posjed i slobodno raspolaganje, kao i nekretninu označenu kao k.č. br. 845/13 sve u zk. ul. br. 3641 k.o. D., koji objekat će biti od čvrstog materijala, podrum, prizemlje i potkrovlje ukupne površine od 150 m², koji će u naravi predstavljati petorosoban stan + kuhinja + soba u potkrovlju i podrum od čvrstog materijala potpuno završen, osposobljen za stanovanje sa svim elementima stambene jedinice, struja, voda, fasada i slično, sve prednje u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, a ukoliko prednje ne izvrše u naznačenom roku da se obavežu tuženi da tužiocima solidarno isplate iznos od 143.412,48 KM, po osnovu naknade štete zbog bespravno srušenog stambenog objekta u vlasništvu tužilaca, izgrađenom na nepokretnosti označenoj sa k.č. br. 845/10 i k.č.br.845/13 u zk.ul.br.3641 k.o. D., koje odgovaraju nepokretnosti označenoj sa k.č.br.4919 upisanoj u p.l.br. 1844 k.o. D. i nemogućnosti vraćanja u prijašnje stanje, uz zakonom utvrđenu zateznu kamatu počev od 01.05.2005. godine pa do isplate, kao i da im solidarno naknade troškove parničnog postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da su tužioci dana 05.11.2002. godine sa drugotuženim zaključili Ugovor o udruživanju sredstava za izgradnju stambeno - poslovnog objekta, predmetom kog je udruživanje sredstava za izgradnju stanova i poslovnih prostora stambeno - poslovnog objekta na nepokretnosti označenoj sa k.č. br. 845/10 „Dvorište i kućište“ sa kućom i k.č. br. 845/13 zv. „Dvorište“, upisana u zk. ul. br. 1243 k.o. D. sa dijelom 2/3 u korist tužioca Z.M. i sa dijelom 1/3 u korist tužioca Z.M.1, koje nepokretnosti odgovaraju nepokretnostima označenim sa k.č. br. 4919 upisane u pl. br. 1844 k.o. D. kod Republičke uprave za ... PJ D. (član I Ugovora.); da je dalje ugovoreno da će tužioci na ime nepokretnosti koju su udružili, u izgrađenom stambeno - poslovnom objektu dobiti u vlasništvo tri dvosobna stana, dva na prvom spratu i jedan na drugom spratu, najmanje površine od po 60 m², po sistemu „ključ u bravu“ i jedan poslovni prostor površine 90 m² u istom objektu (član II Ugovora); da su ugovarači saglasni da će investitor radova - drugotuženi sa tužiocima zaključiti poseban Aneks ugovora u kojem će bliže odrediti svoja međusobna prava i obaveze odnosno posebno utvrditi veličine - površine nepokretnosti (stanovi i poslovni prostor), radi knjiženja istih u Knjigu etažne svojine kod Zemljišno - knjižnog ureda Osnovnog suda u Doboju i dinamiku izgradnje stambeno - poslovnog objekta i da, nakon što

se zaključi Aneks ugovora na predviđeni način, investitor - članovi odnosno drugotuženi stiče pravo uknjižbe prava vlasništva na nekretnini, srazmjerno vlasničkim dijelovima; da drugotuženi, kao ugovarač i investitor iz Ugovora o udruživanju sredstava za izgradnju stambeno - poslovnog objekta, nije postupio u skladu sa preuzetim obavezama iz tog ugovora odnosno nije tužiocima predao u vlasništvo tri dvosobna stana i poslovni prostor, niti je sa tužiocima, u skladu sa članom III ugovora, zaključio poseban Aneks ugovora kojim bi bliže utvrdili površine stanova i poslovnog prostora, kao individualnih oznaka nekretnina čiju predaju je drugotuženi trebao izvršiti tužiocima; da je porodična kuća vlasništvo tužilaca srušena od strane drugotuženog najvjerojatnije 2003. godine; da je na mjestu na kome se nalazila porodična kuća suvlasništvo tužilaca drugotuženi izgradio stambeno - poslovni objekat; da su stanovi, kao i poslovni prostori, koji se nalaze u zgradi izgrađenoj na mjestu gdje se nalazila porodična kuća, od strane drugotuženog prodati trećim licima, koja lica su se na tim istim upisali kao vlasnici u Knjigu uloženih ugovora o otkupu stambenih zgrada i stanova kod Republičke uprave za ... PJ D., na osnovu zapisnika o primopredaji poslovnog prostora od 25.09.2006. godine, između drugotuženog i "S. G&S" d.o.o. V.B.; da su u z.k.ul. 6341 k.o. D., na k.č. broj 845/10 „dvorište, kućište i kuća“ površine 406 m² i dalje upisani prvotužilac u dijelu 2/3 i drugotužilac u dijelu 1/3 kao suvlasnici na zk. tijelu II, dok je na k.č. br. 845/4 dvorište površine 429 m² i k.č. br. 845/13 dvorište površine 100 m², upisano u dijelu 1/1 državno vlasništvo; da je u „C“ teretnom listu, na osnovu Rješenja Dn - 1225/64 od 22.06.1964. godine i člana 37. Zakona o nacionalizaciji najamnih zgrada i građevinskog zemljišta uknjiženo na zemljištu u A listu pod I - parcela br. 845/10, pravo korištenja (zemljišta pod zgradom i zemljišta koje služi za redovnu upotrebu zgrade) u korist sopstvenika zgrade kao zemljišnoknjižno tijelo II, dok na tom zemljištu postoji zgrada, a na osnovu člana 38. i člana 39. Zakona o nacionalizaciji najamnih zgrada i građevinskog zemljišta, na zemljištu u listu „A“ pod I uknjiženo je pravo korištenja u korist M. rođ. O.D. iz D. (majke tužilaca), dok nadležni organ ne donese Rješenje o predaji zemljišta u posjed opštini ili drugom licu; da su u Pl br. 1844 k.o. D. od 06.04.2009. godine tužioci upisani kao posjednici na nekretninama označenim kao k.č. br. 4919 „Kućište grad“ dvorište površine 281 m² i k.č. br. 4919 „Kućište grad“ kuća i zgrade 125 m² u dijelu 2/3 i 1/3; da je prema Zapisniku Ministarstva za ..., Odsjek D. br. 050-13-1-27/00 od 20.06.2002. godine tužiocu Z.M., sa određenim oštećenjima predata u posjed nekretnina - kuća u Doboju Ul. Vojvode Mišića br. 56, koja se sastojala od tri sobe, jedne kuhinje, jedne ostave, jednog kupatila i jednog WC; da se sudskim poravnanjem u predmetu Osnovnog suda Doboj br. P - 423/05 od 26.01.2006.godine drugotuženi obavezao da tužiocima do 30.06.2006. godine, preda u posjed tri dvosobna stana... odnosno da im u protivnom isplati 300.000,00 KM; da iz iskaza tužioca Z.M. slijedi da je početkom maja 2005. godine došao u D. i vidio da je objekat srušen i započeta izgradnja stambeno – poslovnog objekta.

Prvostepeni sud polazi od toga da nije sporno da je drugotuženi srušio stambeno porodični objekat vlasništvo tužilaca, a da od istih nije tražio odobrenje za rušenje objekta koje mu nije izričito dato međusobno zaključenim ugovorom, niti je prije početka gradnje novog stambeno – poslovnog objekta i prije rušenja dotadašnjeg tražio odgovarajuća odobrenja (građevinsku dozvolu, urbanističku saglasnost, niti drugu tehničku dokumentaciju) u skladu sa odredbama Zakona o uređenju prostora („Sl. glasnik RS“ broj 84/02, 14/03, 112/06 i 53/07, dalje: ZUP), tako da je rušenje objekta i izgradnju novog objekta drugotuženi izvršio bez bilo kakvih odobrenja, odnosno bespravno, slijedom čega zaključuje da je pasivno legitimisan obzirom da je njegovom radnjom rušenja porodičnog objekta u vlasništvu tužilaca istim nastala šteta.

Odgovornost prvotuženog, koji nije bio ni u kakvom ugovornom odnosu sa tužiocima, prvostepeni sud nalazi u tome što organi prvotuženog nisu u skladu sa ZUP izdali bilo kakva odobrenja za građenje novog objekta i rušenje starog, odnosno nisu izdali građevinsku dozvolu i urbanističku saglasnost, te su propustili vršenje nadzora po Zakonu o inspekcijama Republike Srpske („Sl. glasnik RS“ broj 113/05 i 1/08, dalje: ZI), jer su bez obzira što od organa prvotuženog nije traženo izdavanje odgovarajućih odobrenja oni imali obavezu da vrše inspekcijski nadzor i zabrane izgradnju novog objekta i prethodno rušenje objekta tužilaca, ako za to nisu bili ispunjeni potrebni uslovi.

Slijedom toga nalazi da je i prvotuženi pasivno legitimisan i odgovoran za štetu, te da su tuženi solidarno odgovorni prema tužiocima shodno odredbi člana 206. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05, u daljem tekstu ZOO).

Imajući u vidu iskaz tužioca Z.M. da je u maju 2005. godine došao u D. i vidio da je objekat srušen i započeta izgradnja stambeno – poslovnog objekta, te istaknuti prigovor zastarjelosti od strane prvotuženog, prvostepeni sud nalazi da je potraživanje tužilaca za naknadu štete s obzirom na odredbu člana 376. stav 1. ZOO, protekom roka od tri godine od saznanja za štetu i učinioca, „vjerovatno zastarjelo“.

Međutim, prvostepeni sud zaključuje da tužioci konačno postavljenim tužbenim zahtjevom ne potražuju samo naknadu štete, već istu traže u slučaju neizvršenja (prve) činidbe - uspostave prijašnjeg stanja izgradnjom stambenog objekta koji bi im tuženi predali u posjed i slobodno raspolaganje i zemljišne parcele na kojoj se stambeni objekat nalazio, koji zahtjev kao zemljišnoknjižni vlasnici mogu postaviti u smislu odredbe člana 126. stav 1. Zakona o stvarnim pravima („Sl. glasnik Republike Srpske“ broj 124/08, 58/09, 95/11 i 60/15 – u daljem tekstu ZSP) i zahtijevati vraćanje stvari od lica u čijoj se državini stvar nalazi, a da pravo na vraćanje stvari ne zastarijeva (stav 2. člana 126. ovog zakona), slijedom čega je pozivom na odredbu člana 126. i 127. ZSP, u vezi sa odredbom člana 185. stav 1. ZOO, usvojio tužbeni zahtjev.

O visini štete prvostepeni sud je odlučio temeljem nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke u kome je navedeno (između ostalog) da tržišna vrijednost stambenog objekta u 2002. godini kada je srušen iznosi 132.031,98 KM, a tržišna vrijednost zemljišta za redovnu upotrebu porušenog objekta u 2002. godini iznosi 11.380,50 KM, što ukupno iznosi 143.412,48 KM.

Drugostepeni sud je prihvatio pravilnim činjenično utvrđenje i pravne zaključke prvostepenog suda, te je žalbu tužilaca (na odluku o troškovima postupka) i žalbu prvotuženog odbio i prvostepenu presudu temeljem odredbe člana 226. Zakon o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP), potvrdio.

Revizijom prvotuženog osnovano se ukazuje da su odluke nižestepjenih sudova u pobijanom dijelu utemeljene su na pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Iz činjenica navedenih u tužbi proizlazi da tužioci postavljaju zahtjev za naknadu štete zbog rušenja porodičnog stambenog objekta tužilaca, koji je, što je nesporno, srušio drugotuženi, iako prethodno nije ni tražio, pa tako ni dobio odgovarajuće dozvole za gradnju i za rušenje od nadležnog opštinskog organa uprave.

Prvotuženi je u toku postupka osporavao tužbeni zahtjev tvrdnjama da ne postoji njegova pasivna legitimacija, prigovorom zastare potraživanja, te je osporavao i visinu štete odnosno nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke.

Tužiocima i drugotuženi su u ugovornom odnosu po osnovu ugovora o udruživanju sredstava za izgradnju stambeno – poslovnog objekta zaključenog 5.11.2002. godine. Tim ugovorom tužiocima u zajedničku izgradnju udružuju svoje nekretnine (k.č. broj 845/10 – dvorište i kućište sa kućom, te k.č. 845/13 – dvorište upisane u zk.ul. broj 1243 k.o. D.) na način što će na ime izgradnje nepokretnosti kao novog objekta iste dati drugom ugovaraču, a zauzvrat na izgrađenom stambeno – poslovnom objektu dobiti u vlasništvo tri dvosobna stana i jedan poslovni prostor.

Proizlazi da su tužiocima u sudskom postupku u drugoj parnici povodom zahtjeva za ispunjenje navedenog ugovora zaključili sa drugotuženim sudsko poravnanje u predmetu P-423/05 kod Osnovnog suda u Doboju dana 26.01.2006. godine. Takođe proizlazi da su tužiocima i M.B. kao predsjednik drugotuženog zaključili 17.06.2009. godine i ugovor o preuzimanju obaveza kojim obavezu Udruženja „S.“ iz navedenog sudskog poravnanja prema tužiocima preuzima M.B. na način da o svom trošku ispuni obavezu iz stava 2. sudskog poravnanja (isplata novčanog iznosa od 300.000,00 KM) i u ime Udruženja „S.“ isplati tužiocima iznos od 400.000,00 KM koji u sebi uključuje glavni dug i kamate zaključno sa 30.6.2009. godine.

Konkretnu parnicu, kako je naprijed rečeno, tužiocima su pokrenuli tužbom za naknadu materijalne štete, kako proizlazi iz tužbe, njenih činjeničnih navoda i sadržaja postavljenog tužbenog zahtjeva.

Već pri podnošenju tužbe, kako slijedi iz naprijed navedenog činjeničnog stanja i toka postupka u ovoj parnici, tužiocima je bilo jasno da je njihova porodična kuća srušena od strane drugotuženog. Iz tog razloga objektivno nije bilo moguće uspješno staviti stvarnopravni zahtjev za uspostavljanje predašnjeg stanja vraćanjem stvari, koji ima u vidu odredba člana 126. i 127. ZSP, odnosno odredba člana 37. Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 6/80 i 36/90, te „Službeni glasnik Republike Srpske, br. 38/93), jer se prema sadržaju navedenih zakonskih odredbi, uspješna stvarnopravna zaštita (za vraćanje stvari) može ostvariti samo pod uslovom da se tražena stvar nalazi u faktičkoj vlasti tuženih, a to ovdje nije slučaj.

Članom 154. st. 1. ZOO je propisano „ko drugome uzrokuje štetu dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice“. Krivica za prouzrokovanu štetu postoji kada je štetnik štetu prouzrokovao namjerno ili krajnjom nepažnjom (član 158. ZOO). Prema odredbi člana 154. stav 3. ZOO može se odgovarati za štetu, bez obzira na krivicu, ako je zakon tako propisao. Šteta je, u smislu odredbe člana 155. ZOO, umanjenje nečije imovine (obična šteta) i sprečavanje njenog povećanja (izmakla korist), a može se ogledati i u nematerijalnoj šteti, nastaloj trpljenjem fizičkog ili psihičkog bola ili straha.

Odredbom člana 185. ZOO propisano je da je odgovorno lice dužno uspostaviti stanje kakvo je bilo prije nego što je šteta nastala, a ukoliko uspostavljanje ranijeg stanja ne uklanja štetu potpuno, odgovorno lice dužno je da ostatak štete da u novcu. U slučaju kad uspostavljanje ranijeg stanja nije moguće, sud će odrediti da odgovorno lice isplati oštećeniku odgovarajuću svotu novca na ime naknade štete. Pod naknadom štete o kojoj je riječ u navedenoj zakonskoj odredbi podrazumijeva se

šteta koja je prouzrokovana deliktnim ponašanjem i predstavlja pravnu dužnost odgovornog lica na njenu naknadu.

Dakle, ZOO u ovoj odredbi predviđa dva načina naknade materijalne štete: prvi uspostavljanjem ranijeg stanja i drugi naknadom u novcu. Zavisno od okolnosti svakog slučaja sud, ukoliko su ispunjene pretpostavke odštetne odgovornosti, cijeni kojim od ova dva načina se šteta može nadoknaditi da bi se oštećenikova materijalna situacija dovela u stanje u kome je bilo prije naknade štete.

Nesporno je da u ovoj parnici u kojoj je postavljen zahtjev za naknadu štete, nije moguća naturalna restitucija uspostavljanjem stanja kakvo je bilo prije nastanka štete (izgradnjom novog objekta).

Odredbom člana 172. ZOO propisano je da pravno lice odgovara za štetu koju njegov organ prouzrokuje trećem licu u vršenju ili u vezi sa vršenjem svojih funkcija. Pravilna primjena odredbe člana 172. stav 1. ZOO podrazumijeva da pravno lice odgovara samo za štetu koju je njegov organ prouzrokovao trećem licu nepravilnim ili nezakonitim vršenjem svojih funkcija, a ne i ako je postupao u okviru svojih zakonskih ovlašćenja.

Nepravilnim radom državnog organa, u smislu sintagme „dovoljno ozbiljne povrede“, može se smatrati samo ono postupanje koje je suprotno opštim pravnim načelima i pravilima koja uređuju ponašanje tog organa, odnosno kada se radi o pogrešnoj primjeni pravne norme koja je potpuno jasna, koja ne zahtjeva posebno tumačenje i u čijoj primjeni ranije nije bilo nikakvih dilema, te djelovanje koje odstupa od onog propisanog i očekivanog u datoj situaciji, čiji uzroci mogu biti različiti, ali nemaju objektivno prihvatljivo opravdanje.

Odredbama člana 76. i 93. ZUP koji je bio na snazi u vrijeme kada tužioci tvrde da su pretrpjeli štetu, je bilo propisano da organ uprave po zahtjevu stranke izdaje urbanističku i građevinsku dozvolu pa kako takvog zahtjeva nije bilo, jer je objekat kako je utvrđeno bespravno izgrađen, organi prvotuzenog nisu ni mogli postupati po službenoj dužnosti, niti se može govoriti o njihovom nepravilnom ili nezakonitom radu.

Odredba člana 116. ZUP propisivala je da organ uprave nadležan za poslove građenja donosi rješenje kojim određuje rušenje građevine za koju se utvrdi da zbog fizičke dotrajalosti, elementarnih nepogoda, ratnih dejstava i većih oštećenja, ne može da služi svojoj namjeni, ili predstavlja opasnost po život ili zdravlje ljudi.

Međutim, kako stambeno porodična zgrada tužilaca nije imala karakteristike objekta za koji postoji obaveza organa uprave za donošenja rješenja o rušenju, organi prvotuzenog nisu imali obavezu da po službenoj dužnosti donose rješenje o rušenju porodične stambene zgrade tužilaca, niti je za to postojao zahtjev zainteresovanog lica (tužilaca ili drugotuzenog), pa proizlazi da su organi prvotuzenog postupali u okviru svojih ovlašćenja.

Slijedom toga, tužioci nisu dokazali da im je prvotuzeni prouzrokovao štetu i da je šteta u uzročnoj vezi sa radnjama odnosno propuštanjem prvotuzenog. Činjenica da je objekat porodične stambene zgrade tužilaca srušen od strane drugotuzenog sa kojim su tužioci ugovorili zajedničku izgradnju novog objekta (što podrazumjeva prethodno rušenje postojećeg objekta), ne može se staviti prvotuzenom na teret.

Imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje u ovoj parnici i pomenute zakonske odredbe, nisu ispunjene zakonske pretpostavke odštetne odgovornosti iz člana 154, 155, 185. ZOO, za odgovornost prvotuženog za naknadu štete tužiocima u smislu odredbe člana 172. ZOO niti je odgovornost tuženih tuženih solidarna u smislu odredbe člana 206. ZOO, iz kojih razloga proizlazi da su odluke nižestepnih sudova utemeljene na pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Valja ukazati i da se revizijom prvotuženog osnovano ukazuje na pogrešan zaključak nižestepnih sudova o zastari potraživanja koji prigovor je isticao prvotuženi u toku postupka.

Kada se ima u vidu da je tužilac Z.M. i sam u iskazu naveo da je u maju 2005. godine kada je dolazio u D. primijetio da je porodična kuća srušena, te vrijeme kada je podnesena tužba u ovoj pravnoj stvari, to čak i da je osnovan tužbeni zahtjev tužilaca (a u konkretnom slučaju nije), nastupila je zastara potraživanja u smislu odredbe člana 376. stav 1. ZOO, protekom roka od tri godine od dana saznanja za štetu i učinioca.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci na osnovu odredbe člana 250. stav 1. ZPP.

Kako su odluke nižestepnih sudova u odnosu na revidenta preinačene, to je ovaj sud odlučio o troškovima cijelog postupka na osnovu odredbe člana 397. stav 2. ZPP, a u vezi sa članom 386. stav 1. i članom 387. ZPP. Obavezani su tužioci da prvotuženom, koji je uspio sa revizijom, naknadi na ime troškova cijelog postupka iznos od 16.250,00 KM, od čega na ime sastava odgovora na tužbu 1.000,00 KM, pristupa na jedanaest održanih ročišta po 1.000,00 KM, troškova sastava žalbe 1.000,00 KM, uvećano za paušal 3.250,00 KM. Prvotuženom nisu priznati troškovi sastava podneska od 30.03.2012. godine koji nije bio nužan za vođenje parnice, niti sačinjen po nalogu suda.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podračić